

Arrest

nr. 262 292 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Z., K. (..)

geboortedatum: (..)

geboorteplaats: Agdal

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Brussel, 02.07.2021

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

EERSTE ONDERDEEL

1. De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 2 juli 2021. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker (zijn private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z.

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker waarmee verweerder nochtans voldoende bekend is (onder meer gelet op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). Verzoeker heeft de nationaliteit van Marokko. Hij werd aldaar geboren op 21 maart 1992. Verzoeker is woonachtig te (...). Hij is aldaar verblijvende bij zijn zus van Nederlandse nationaliteit (Z. M. (...)) van wie hij afhankelijk is (zoals blijkt uit het administratief dossier). Door verzoeker werd herhaaldelijk een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een duurzaam verblijfsrecht in functie van zijn Nederlandse zus (zij is voltijds werkzaam in België).

Verzoeker heeft, gedurende de periode dat hij onafgebroken in België aanwezig is, zijn leven hier vorm gegeven. De verscheidene getuigenverklaringen die worden voorgebracht bij de aanvraag tot machtiging van verblijf bevestigen dit. De verschillende getuigen bevestigen hoezeer hij is geïntegreerd in België. Zijn kennis van de Nederlandse taal is bijzonder goed, nadat hij een eerder opleiding Nederlands heeft gevolgd en een cursus inburgering. Dit wordt telkens herhaald door de getuigen, hetgeen correleert met de andere documenten die worden gevoegd aan de aanvraag. Verzoeker doet ook vrijwilligerswerk. Hij is in het bezit van verschillende diploma's en getuigschriften, zoals reeds blijkt in het administratief dossier.

De verschillende getuigen zijn het erover eens dat hij kans verdient om zijn leven in België uit te bouwen, des te meer omdat hij ten eerste werkbereid is en de samenleving ook werkelijk iets kan bijbrengen. De heer T. M. (...) is bereid om verzoeker in dienst te nemen, zoals blijkt uit zijn getuigenverklaring. Verzoeker kan zich dan ook beroepen op een uitgebreid sociaal en familiaal netwerk, zoals blijkt uit de stukken. Verzoeker wil ten stelligste benadrukken, aan de hand van bijgebrachte documenten, dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Marokko. Hij heeft een uitgebreide opleiding en is bijzonder geëngageerd. Hij beschikt over voldoende mogelijkheden om op de arbeidsmarkt aan de slag te kunnen.

4. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf (waarbij moet worden geoordeeld over het - al dan niet - bestaan van buitengewone omstandigheden) niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide zijn niet identiek. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats).

De afweging verschilt derhalve, met elks een apart toetsingskader.

Een aparte motivering is derhalve vereist. De gemachtigde kan niet stellen dat een motivering over de aanvraag tot machtiging van verblijf zou volstaan. De bestreden beslissing bevat overigens ook geen verwijzing naar deze motivering.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief werd opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

DERDE ONDERDEEL

5. Indien geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, quod non, merkt verzoeker op dat minstens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) door de gemachtigde op onzorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

De persoonlijke situatie van verzoeker werd miskend. De gemachtigde meent immers dat een verwijderingsmaatregel moet worden opgelegd, ondanks zijn persoonlijke situatie (zoals toegelicht onder randnummer 6).

De gemachtigde is nochtans gehouden om, voorafgaandelijk, de persoonlijke situatie van verzoekster te overwegen, op een zorgvuldige en redelijke manier, bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel. Verzoekster wijst hiervoor op artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

6. Verzoeker heeft de nationaliteit van Marokko. Hij werd aldaar geboren op 21 maart 1992. Verzoeker is woonachtig te (...). Hij is aldaar verblijvende bij zijn zus van Nederlandse nationaliteit (Z. M. (...)) van wie hij afhankelijk is (zoals blijkt uit het administratief dossier). Door verzoeker werd herhaaldelijk een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een duurzaam verblijfsrecht in functie van zijn Nederlandse zus (zij is voltijds werkzaam in België).

Verzoeker heeft, gedurende de periode dat hij onafgebroken in België aanwezig is, zijn leven hier vorm gegeven. De verscheidene getuigenverklaringen die worden voorgebracht bij de aanvraag tot machtiging van verblijf bevestigen dit. De verschillende getuigen bevestigen hoezeer hij is geïntegreerd in België. Zijn kennis van de Nederlandse taal is bijzonder goed, nadat hij een eerder opleiding Nederlands heeft gevolgd en een cursus inburgering. Dit wordt telkens herhaald door de getuigen, hetgeen correleert met de andere documenten die worden gevoegd aan de aanvraag. Verzoeker doet ook vrijwilligerswerk. Hij is in het bezit van verschillende diploma's en getuigschriften, zoals reeds blijkt in het administratief dossier.

De verschillende getuigen zijn het erover eens dat hij kans verdient om zijn leven in België uit te bouwen, des te meer omdat hij ten eerste werkbereid is en de samenleving ook werkelijk iets kan bijbrengen. De heer T. M. (...) is bereid om verzoeker in dienst te nemen, zoals blijkt uit zijn getuigenverklaring. Verzoeker kan zich dan ook beroepen op een uitgebreid sociaal en familiaal netwerk, zoals blijkt uit de stukken. Verzoeker wil ten stelligste benadrukken, aan de hand van bijgebrachte documenten, dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Marokko. Hij heeft een uitgebreide opleiding en is bijzonder geëngageerd. Hij beschikt over voldoende mogelijkheden om op de arbeidsmarkt aan de slag te kunnen.

7. Bovenvermelde elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing waarbij verzoekster zou worden genooddaakt om België te verlaten (de bestreden beslissing). Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, nooddaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de bijgevoegde stukken aan de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de elementen aanwezig in het administratief dossier ter staving van de banden die verzoeker heeft in België (zoals ook uiteengezet in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

8. *De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niette vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.*

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, aangezien door de gemachtigde aldaar een oordeel moet worden gevormd over de - al dan niet - aanwezigheid van buitengewone omstandigheden voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van de verblijfplaats van de betrokkene. Hieruit volgt geenszins dat verzoekster ook effectief het grondgebied moet verlaten. Het oordeel strekt zich hiertoe geenszins uit. Een aparte beslissing (en aparte beoordeling en motivering) is derhalve vereist indien verzoekster de verplichting zou worden opgelegd om binnen een bepaalde termijn verplicht het land te verlaten.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, ontbreekt hierdoor."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Wat betreft het eerste onderdeel van het enig middel wijst de Raad erop dat het beroep dat verzoekende partij had ingesteld tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 2 juli 2021 verworpen werd bij arrest nr. 262 291 van 15 oktober 2021. Haar betoog is aldus niet dienstig.

2.7. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..);

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;;

(..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals in casu de bestreden beslissing.

Verzoekende partij betoogt evenwel dat geen rekening gehouden werd met haar familie- en privéleven en verwijst daarvoor naar de artikelen 74/13 van de vreemdelingenwet en 8 EVRM.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Waar verzoekende partij aldus een uitdrukkelijke motivering lijkt te verwachten in de bestreden beslissing aangaande artikel 8 van het EVRM kan zij niet worden gevolgd (zie ook RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij, voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel, de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft behandeld en geoordeeld dat deze onontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij zouden verhinderen tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar haar aanvraag in te dienen. Daarin heeft de verwerende partij overwogen dat de familiale en private belangen van verzoekende partij een terugkeer naar het herkomstland niet verhinderen. Verzoekende partij verwijst terug naar haar zus waarmee zij in België verblijft en betoogt dat zij hiervan afhankelijk is, maar zoals blijkt uit arrest nr. 262 291 van 15 oktober 2021 heeft verzoekende partij geen beschermenswaardig familiaal leven met haar zus aannemelijk gemaakt. Evenmin heeft verzoekende partij aannemelijk gemaakt dat de banden die zij in België heeft opgebouwd een dermate intensiteit vertonen dat zij vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Door opnieuw te verwijzen naar dezelfde elementen, slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan deze beoordeling. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat zij in België gewag kan maken van een familiaal of privéleven die haar verhindert terug te keren naar het herkomstland.

Verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat zij minderjarige kinderen in België heeft noch maakt zij gewag van enige gezondheidsproblematiek die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat.

Verzoekende partij slaagt er geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij enig pertinent gegeven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft. Zij maakt evenmin een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.9. De Raad ziet voorts niet in – wanneer de verwerende partij reeds standpunt heeft ingenomen met betrekking tot de persoonlijke elementen die werden aangevoerd in de humanitaire regularisatieaanvraag – waarom de verwerende partij opnieuw een ganse motivering aangaande deze elementen zou moeten voorzien in de thans bestreden beslissing. Nogmaals herhaalt de Raad dat de

verwerende partij aangaande deze elementen geoordeeld heeft dat deze verzoekende partij niet verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar haar aanvraag in te dienen. Deze elementen vormen bijgevolg dan ook geen hinderpaal voor het treffen van een verwijderingsmaatregel die als doel heeft verzoekende partij te verplichten het Belgische grondgebied te verlaten.

2.10. Zoals duidelijk uit de bespreking hoger is gebleken heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij bij het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij blijft op deze elementen hameren maar zij slaagt er daarmee niet in afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing noch toont zij enige kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij aan.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER